

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Historien om Corfitz Ulfeldt, og hans trofaste
Hustru, Eleonore Kirstine, Kongens Datter, og
hvorledes de fra den største Magt og Rigdom
sank i dybeste Elendighed.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Jul. Strandbergs Forlag, [1884]
Fysiske størrelse | Physical extent: 36 s. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Jyftovinn om Corf. Alfeldt.

1884.

59.-180.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021272028

Historien om Corfits Ulfeldt,

og hans trofaste Hustru, Eleonore Kirstine, Kongens
Datter, og hvorledes de fra den største Magt og
Rigdom sank i dybeste Elendighed.

Preis: 25 Ore.

Kjøbenhavn. 1884.

Jul. Strandbergs Forlag.

Saaes i Boghandelen, Binegaardsstrøde Nr. 18.

En kold Vinterdag i Aaret 1632 befandt tre Personer sig i Audiensgemakket paa Rosenborg Slot. De tre Personer var Christian den Fjerde, Danmarks og Norges Konge, Frøken Eleonore Kirstine, hans elleveaarige Datter, og Hoffjunkerens Corfits Ulfeldt, der fornølig var bleven udnævnt til Befalingsmand paa Båhus i Skaane, og som nu var kommet til Hovedstaden for at takke Kongen for denne Naade.

Det var en statelig Mand, den samme Hoffjunker, høj, smuk, veltalende og i Besiddelse af en overordentlig Finhed og Dannelse, der gjorde, at han kunde tale med om Alt, selv selv om man talte i syv forskjellige Tungemaal, og det var derfor ikke saa underligt, at Kongen havde lobet ham den lille Eleonores Haand.

Sagen, hvorum de tre Personer talte, var alvorlig nok; den handlede nemlig om Fru Kirstine Munk, Eleonores Moder, der af Kongen vistnok med Rette, blev bestyldt for at staa i et utilladeligt Forhold til Rhingreven, en tyff Adelsmand, der den Gang opholdt sig ved Hoffet.

Den lille Eleonore forsvarede ivrigt sin Moder og bad for hende, men hendes Fader, Kongen, var ubøjelig og paastod, at Fru Kirstine skulde nyde samme Ret som enhver anden af hans Undersaatter, medmindre hendes Ustyld klarligen blev bevist, et Hverv som Corfits Ulfeldt paatog sig til Kongens store Tilfredshed.

Christian den Fjerde elskede nemlig Fru Kirstine meget højt og vilde gjerne have hendes Uskyldighed bevist, om ikke for Andet, saa dog for at det offentlige Omdømme ikke fik Anledning til at fortsætte sin Spot, der var naaet til en saadan Højde, at man pegede Fingre og rækkede Tunge ad Fru Kirstine, naar hun agede i sin Karm.

Ulfeldt var fuldkommen overbevist om, at Fru Kirstine virkelig var skyldig, men den lille, grædende Kongedatter saae saa bedende til ham, at han, som anført, paatog sig at forsvare hende imod Kongens haarde, begrundede Anklage.

„Eders Majestæt maa vel erindre“ sagde, han, „at Misundelse og Bagtalelse gjør meget Ondt her i Verden, og det fejler neppe, at man har bagtalt Fru Kirstine, for at styrte hende fra sin høje Plads, som hun indtager ved Eders Majestæts Side.“

„Mener du det, Ulfeldt,“ sagde Kongen liblig, „nu, det kan være at du har Ret, og det skulde glæde mig om saadant blev Tilfældet; men ubehageligt er det alligevel at se sig aftegnet paa Bæggen med en Hanrejskat paa Hovedet, og kjært vilde det være mig, om man med god Grund slettede slige Billeder ud igjen.“

„Eders Majestæt kan være forvisset om, at jeg skal gjøre Alt hvad der staar i min Magt for at bevise Fru Kirstines Uskyldighed,“ svarede Corfits Ulfeldt, „og jeg vil haabe, at I om søje Stund vil blive overtydet om, at I har gjort min elskede Eleonores Moder Uret.“

Kongen klappede ham paa Skulderen. „Gjør det, Ulfeldt, gjør det,” sagde han „og jeg vil ikke glemme dig.“

Med disse Ord var Samtalen forbi, Kongen rejste sig og forlod Gemakket, og Ulfeldt forberedte sig nu af al Magt til at frelse Fru Kirstines Rygte.

Fru Kirstine opholdt sig den Gang paa Boller, som hendes Moder, Ellen Marsvin, havde maattet afstaa til hende, men begav sig nu til Kjøbenhavn, hvor hun mødte personlig tilligemed Fru Ellen Marsvin og Børnene. Hannibal Sehested var Aktor i Sagen og angreb hende med en saadan Kræft, at Dommerne næsten alle bleve overbeviste om hendes Brøde, men Ulfeldt forsvarede hende derpaa med en saa glimrende Beltalenhed, at Retten ikke havde Grund til at affige Skilsmissegdom, men indstillede hende til, indtil videre at forvises Hovedstaden. Herved blev det, Fru Kirstine blev forvist til Gaarden Stjernholm ved Horsens, hvorfra hun senere tog til Boller.

Ulfeldt var imidlertid ikke tilfreds med Sagens Udfald, og da han med Rette antog, at Hannibal Sehested var den egentlige Dølvmand til Dommen, traf han blank, da han kom ud paa Gaden med ham, og ansaldt ham med et saadant Raseri, at Hannibal Sehested maatte flygte gjennem en aabenstaaende Gadedør.

Næst efter det her Fortalte ankom Frank Albert, Prinds af Sachsen-Lauenborg til det danske Hof og bejlede til den tolvaarige Frølen

Eleonore. Ulfeldt opholdt sig den Gang paa Møen, som han havde faaet i Lehn, men underrettet om en Rival's Ankomst, ilede han strax til Hovedstaden, og saae med hemmelig Glæde, at Brindsen fik en Kurb af den smukke, unge Kongedatter. Det paafølgende Aar igjen blev Kongens Søn, Brinds Christian, formælet med Churfyrsten af Sachsens Datter, Magdalena Sybilla, og den 29-aarige Ulfeldt blev da ved samme Lejlighed Ridder af Elefanten.

Prægtige Fester anstillede i Dagens Anledning, blandt andet fandt en Ringrenden Sted paa Amagertorv og en Tournering til Hest paa Gammeltorv, ved hvilken Lejlighed den nu fjortenaarige Eleonore, som den skønneste af Damerne, blev valgt til at uddele Belønninger til Sejrherrerne.

Ved denne Tournering paastaar man paa-drog Ulfeldt sig en Benstade, som ingen af Stadens Læger var i Stand til at helbrede, hvorfor han samme Aar foretog en Rejse til Udlandet, for om muligt at blive helbreDET. Endelig traf han en jødisk Læge i Paris, som gjengav ham hans Førlighed, og Ulfeldt vendte nu hjem for at tænke over sin Formæling med Eleonore, der skulde finde Sted efter Kongens Ønske.

Christian den Fjerde ordnede selv Alt til Festen og Udstyret; blandt Andet befalede han, at Brudesengen skulde bestaa af Mustat- og Ibentræ og Lagenerne være af det fineste vel-spundne Hør.

Den 9de Oktober 1636 stod Brylluppet, og en glimrende Fest fulgte paa, hvortil Rigets Mægtige vare indbudne og hvor lække Retter og god Vin blev serveret. Eleonore var den Gang 15 Aar, Ulfeldt 30, men her tog, som man siger, Kjærligheden intet Hensyn til den store Forskjel i Alderen; Eleonore elskede sin Mand, og neppe har nogensinde en Kvinde vist større Trost og større Udholdenhed under de senere tunge Tilskikkelser end Eleonore Kirstine. Ulfeldt paa sin Side elskede hende ligesaa højt som hun ham, dels paa Grund af hendes Forstand, Dyd og store Skjønhed og vel ogsaa fordi hun var et Middel for ham, som Kongens kjæreste Datter, til at stige op ad Vrens og Magtens Stige.

I Brudegave fik de af Kongen Godset Jbstrup, det nuværende Jægersborg, og kort efter udnævnte Kongen sin Svigersøn til Stattholder i Kjøbenhavn og til Rigsraad. Ægteparret førte nu et lykkeligt Liv, saa lykkeligt som man kan tænke sig. Rigtignok fortalte Elisabeth, Eleonores Søster, til denne, at Ulfeldt havde andre Kjærlighedsforbindelser, men den ædle, unge Hustru svarede, at hun var vel fornøjet med sin Mand, og at det ikke var en retsaffen Kone, som gik paa Lur efter sin Mands Handlinger.

Paa den anden Side fortalte Ulfeldts Søster Anna ham, at Eleonore havde ham mistænkt for at staa i Forbindelse med andre Kvinder, men Ulfeldt meddelte Eleonore hvad

hans Søster havde fortalt, og den unge Hustru afbrød strax al Omgang med hende.

Saaledes var der ingen, som kunde virke forstyrrende paa det gode, kjærlige Forhold mellem de to Nygifte, og da Eleonora Aaret efter nedkom med en Søn, Christian, kjendte Forældrenes Glæde ingen Grændse. Ved denne Lejlighed stiftede Ulfeldt Bekjendtskab med Lægen Otto Sperling, som opererede Eleonores ene Bryst, og senere blev hans eneste, tro Ven i Modgangens Dage.

Skjøndt endnu i en for en Statsmand ung Alder, steg Ulfeldt nu hurtig fra den ene Værdighed til den anden. Et Par Aar efter Brylluppet afrejste han som Ambassadeur med et glimrende Følge til Kongen af England, der laa i Strid med sit Folk, men afviste Ulfeldts Mægling, efter at have overøst ham med Udmærkelser og andre Beviser paa sin Naade. Aaret efter afgik han som Gesandt til den tydske Keiser Ferdinand den Tredie, ved hvilken Lejlighed han ophøjedes til Rigsgreve og fik Tiladelse til at anbringe en halv rød Ulv, sammenvoget med en halv rød Orn i hvidt Felt i sit Skjold, en Udmærkelse den Gang, som man satte stor Pris paa, da den var en Godkjendelse af sand og virkelig Adel. Omtrent paa samme Tid døde den Førstesødte, men Forældrene fik Erstatning i en anden Søn, der ligeledes opkaldtes efter Kongen og samtidig med denne Søns Fødsel kom Ulfeldt i Familie med sin tidligere Uven Hannibal Sehested, der ægtede Eleonores Søster Christiane, og blev

Svoger til sin egen Broder Ebbe Ulfeldt, der ægtede Eleonores anden Søster Hedebrig.

Kort efter rejste Ulfeldt endnu engang til England, og modtog efter sin Hjemkomst 1643, den højeste blandt Rigets Statsposter, nemlig Embedet som Rigets Hofmester. Højere kunde han ikke stige; kun 37 Aar gammel havde han Forsædet i Rigsraadet; Kantsleren, Rigets Marschal og Flaadens Admiraler stode under ham. I ti Aar havde dette Embede staaet ledigt, idet Kongen selv havde besørget det, men Alderen trykkede, og Ulfeldt var efter Kongens Mening den eneste Mand, som kunde bestride det. Misundelsen var derfor stor overalt, men Ingen vovede at kny af Frygt for den mægtige Mands Indflydelse. Det gik imidlertid Ulfeldt som det gaar saamange, der komme til Ære og Værdighed; han tænkte kun paa sin egen Fordel, og manglede til al Ulykke det overlegne klare Blik, som bør høre til en saadan Post, han forsømte Riget, og var meget Skyld i, at Svenskerne Aaret efter uhindrede løb op i Jylland. Dette var saameget mere fordømmeligt, som den danske Gesandt i Stockholm i al Hemmelighed, havde underrettet Kongen om, at Svenskerne som sædvanligt havde en Ræv bag Øret, og at de, naar de havde sluttet Fred med Kejseren af Tyskland, vilde kaste sig over Danmark. Ulfeldt blev underrettet herom, men besvarede denne værdifulde Oplysning med, at gjøre sig lystig over den svenske Gesandt i Kjøbenhavn og forsikrede, at han vilde møde Svenskerne paa Halvvejen. Det blev imidlertid

ikke ham, men den 67-aarige gamle Konge, som slog Svenskerne paa Colberg-Hede ved Femern, men da Ulfeldt senere som Besuldmægtiget undertegnede en vanærende Fred, tabte han næsten Kongens Bevaagenhed, og opnaaede aldrig at vinde den fuldkommen tilbage.

Bedsaget af sin Hustru og et glimrende Følge og Tjenerskab rejste han kort efter til Holland og Frankrig, ordnede nogle Forbiflinger med begge Lande og gjenerhvervede en stor Del af sin tabte Indflydelse, Kongen blev langt venligere stemt imod ham og begyndte igjen, at overøse ham med Belgjerninger, da Ulfeldts Stjerne pludselig dalede for aldrig at vpgaa mere.

Kong Cristian den Fjerde døde nemlig, og med ham forsvandt den mægtige Haand, som hidtil havde beskyttet ham; Misundelsen hævede Hovedet, og anvendte, som altid, de laveste Midler for at tilfredsstille sine smudsige Hævntanker. Man beskyldte ham for at have bedraget Land og Rige, men man tav ligesaa pludseligt stille igjen, idet nemlig Ulfeldt som Formand i Rigsraadet blev den egentlige Regent, indtil den ny Konge havde underskrevet Haandfæstningen, den haardeste nogen dansk Konge nogensinde har underskrevet.

"J har bundet mine Hænder, Corfits Ulfeldt," sagde Frederik den Tredie ved Kroningsgildet, "hvo veed, hvem der kan binde Eders igjen."

Ulfeldt svarede ikke, men bemærkede senere, at Kongens Hænder ikke vare bundne haardere,

end at de kunde løses, hvortil Kongen tav, og Ulfeldt vidste nu hvilket Forhold han stod i til den nye Konge.

Endnu en sælsom Omstændighed eller rettere et Tilfælde traadte til, som senere blev Aarsagen til den ulykkelige Eleonores lange og skjændige Fængsel.

Dronning Sophie Amalie var vel kun tyve Aar gammel, men Eleonore, der var henved de tredive, var langt smukkere og førte sig med en Bærdighed, Dronningen forgjæves søgte at erhverve sig. Det var allerede nok til at antænde Hadet, men dette fik Næring ved ovennævnte Tilfælde, der skal have været følgende.

I Lyngby boede nemlig en Guldsmed, der formedelt sin Færdighed havde Navnet „Kunst-Caspar“, og som havde faaet det Hverv at forfærdige Dronningens Krone. Eleonore havde hørt det omtale og forlangte en Dag, hun kjørte til Lyngby, at se den saameget omtalte Krone. Guldsmeden gav hende den, og den smukke Kongedatter satte den nu paa Hovedet, for at se hvorledes den flædte hendel, men pludseligt gled den af og faldt paa Gulvet, hvorved en kostbar Edelsten gik i Stykker. Dronning Sophie Amalies mistænksomme, ondskabsfulde Tænkemaade antog strax dette Uheld for at være udført med Vilje, og fra den Stund hadede hun endnu dybere sin Rivalinde i Skjønhed og sin Overmand i Hjertensgodhed, Dannelses og Stand.

Krænkelser af anden Slags bleve nu tilfagde den mægtige Rigshofmester, det blev saa-

ledes forbudt hans Hustru, der havde Titel af „Grevinde til Slesvig-Holsten“, at fjørel ige ind i Slotsgaarden eller noget andet Sted hvor den kongelige Familie steg af, og det var derfor Grunden til, at herten Ulfeldt eller hans Gemalinde mødte til „kongeligt Barsel“, da han ikke vilde underkaste sig Befalingen at blive holdende uden for.

Ligeledes bestjæres hans Embede i mange Retninger og tilsidst udkom en kongelig Befaling, som paabød en Undersøgelse af Ulfeldts Regnskabsførelse i de 11 Aar, han havde styret Staten, hvorved man temmelig utvetydig sigtede til Underslæb. At man fik den Tanke var vel ikke saa underlig, naar man vidste, at hans Rigdom var overordentlig, og at han havde haft Leverancerne til Flaaden, samt Øresunds Toldvæsen under Hænder. Ulfeldt fik et utvetydigt Bink fra Kongen, om at trække sig tilbage, men den stolte Mand blev paa sin Post, og Uvejret trak tættre sammen.

Bed denne Periode var det, at den Person, som havde en afgjørende Indflydelse paa Rigshofmesteren, traadte til.

Fra Lybeck var nemlig ankommen en ung, meget smuk Enke ved Navn Dina Vinhofer, eller Dina Skomagers, som nogle kaldte hende efter hendes Mand, der hed David og var Skomager. Skjøndt uden Dannelses besad hun et behageligt indsmigrende Væsen, gode Talegaver og var tillige ingenlunde kræsen i Valget af sine Indlinge.

Dette løssagtige Fruentimmer havde vidst

at skaffe sig Afgang til en Oberst Walter, der var meget yndet ved Hoffet og traadte snart i Kjærlighedsforhold til ham, og Følgen heraf var, at hun næsten daglig kom sammen med ham, og da erfarede meget, som foregik ved Hoffet.

En Dag kom Obersten til Slottet og begjærede at tale med Kongen, hvem han da meddelte, at Ulfeldt havde besluttet at give ham (Kongen) Gift i det Bæger han plejede at drikke af ved Taflet. Denne uhyggelige Meddelelse havde han fra Dina, der paastod at staa i i et hemmeligt Forhold til Rigshofmesteren, og som havde ligget i hans Seng, da hans Gemalinde „Frøken“ Eleonore var kommet ind og havde sat sig ved Siden af samme.

Ulfeldt havde tilbæffet hende med Lagnet, men hun havde da hørt Eleonore sige:

„Her har vi det, vi talte om igaar.“

Ulfeldt svarede da: „Er det ikke for stærkt og vil gjøre alfor hurtig Virkning?“

„Nej!“ svarede da Eleonore „han vil gaa bort som i en Dvale.“

Saa var Eleonora gaaet, men Ulfeldt havde da bedt hende tie med hvad hun havde hørt, da det kun var Spøg det Hele.

Hun havde ogsaa lovet det, men da det efter hendes Mening ikke kunde angaa andre end Kongen, havde hun ikke tøvet med at sige det.

Denne Forklaring gjentog hun, da hun senere blev spørgt for Kongen i Overværelse af Hannibal Sehested og Statholderen Gersdorff.

Skjøndt der nu ikke havde været mindste Tale om Kongen, fæstede man dog Lid til denne fuldstændig forrykte Beretning og forestillede Dina hvilken Fare hun udsatte sig for ved at fremsætte en saa graverende Bestyldning imod en saa mægtig Mand, men hun vedblev sin Paastand, og tilbød endog at vise hvor Giften stod, nemlig i et Skab ved Hovedgjærdet af Sengen; tillige laa der en Skrivelse fra Doktor Sperling ved Eiden af. For at give sin Forklaring endnu større Vægt fremviste hun en Nøgle, som hun foregav hørte til Ulfeldts Hus, og tilbød at vilde bemægtige sig Skabsnøglen. Hun tilføjede endelig, at hun stod i Kjærlighedsforhold til Ulfeldt, ved hvem hun var svanger og fra hvem hun havde modtaget Løfte og Tilsagn om at han vilde sørge for hendes Barn. Om man vilde ledsage hende til Ulfeldts Hus paa Ulfeldts Plads bag Skindergade, vilde hun tage Giften fra Skabet og saaledes bevise Rigtigheden af sine Ord.

Man var imidlertid dog fornuftig nok til ikke strax at fæste Lid til hele Historien, og advarede hende endnu en Gang, men Dina vedblev sin Paastand og satte sit Liv i Pant paa at det var rigtig hvad hun sagde. Hermed lod man hende gaa og stillede Sagen i Ro med det samme.

Fra Kongen begav Dina sig til Ulfeldt og lod sig melde hos Frøken Eleonore.

Efterat have sagt, hvem hun var, kom hun frem med sit Grinde, der gik ud paa at advare Ulfeldt med Familie imod en frygtelig Fare.

Hun vidste nemlig fra paalidelig Kilde,

sagde hun, at ildefindede Mennesker havde lagt den Plan at myrde Rigshofmesteren med hele hans Familie og hun opfordrede derfor dennes Hustru til at advare sin Mand og træffe alle Foranstaltninger til at afværge Ulykken.

„Oberst Walter har selv sagt mig det!“ endte hun sin Meddelelse, „og det er Sandhed.“

Da Eleonora ikke var tilfreds med den Forklaring, men forlangte flere Oplysninger, gav Dina et utvetydigt Bink om, at Ulfeldt i sin Tjener Langemarck havde en Forræder, der havde bemægtiget sig Nøglen til Borgporten, gennem hvilken Morderne vilde komme paa en bestemt Nat.

Ulfeldt lod nu Langemarck kalde, og da han manglede tre af de anbetroede Nøgler, deriblandt Nøglen til Borgporten, jog han ham strax bort, for ikke at have en Forræder i sit Hus.

Dina havde altsaa tilhyneladende Ret og fik nu uhindret Afgang til Ulfeldts Hus, hvor hun jævnlig indfandt sig, altid forsynet med smaa hemmelige Oplysninger, der ikke undlod at gjøre Virkning paa den frygtsomme Mand.

Hvem Morderne vare, vilde hun i Førstningen ikke sige, men erklærede endelig under fire Øjne for Eleonore, at det var Oberst Walter, tilligemed andre høje Herrer. Man vilde da myrde Ulfeldt, Eleonore og Børnene, for med et Slag at tilintetgjøre den farlige, mægtige Familie.

Ulfeldt blev nu greben af en dødelig Skræk og udbad sig Kongens særegne Beskyttelse imod den Morderbande, som truede hans Hus, og Ks. Majestæt lod ham da strax til Gjengjæld

vide, at han blot behøvede at udtale Onsket om, hvilken Vagt han attraaede, enten Adelsmænd, eller Drabanter, de skulde da strax blive ham tilstillede.

Ulfeldt takkede for denne Raade, men forlangte kun, at Hs. Majestæt vilde forbyde Alle og Enhver om at tilføje ham eller hans Familie noget Ondt, ligeledes udbad han sig den Gunstbevisning, at Hs. Majestæt alvorligen vilde opfordre Oberst Walter til at udtale sig om denne Sag, og forhøre om det var Sandhed, at Obersten havde opfordret en Tjener til at ombringe ham (Ulfeldt) i hans eget Kabinet, medens han sad i sin Stol.

Rongen raadsørte sig med Rigsraaderne, for at erfare hvad der var at gjøre i denne indviklede Sag, hvori Dina havde betroet Walter, at Ulfeldt vilde give Rongen Gift og senere, næsten samtidigt, havde underrettet Ulfeldt om, at Walter vilde myrde ham, og Følgen af denne Raadslagning blev da, at man lagde Arrest paa Ulfeldts Person, idet man forbød ham at forlade sin Gaard bag Skindergade.

Højlig forbauset tilskrev Ulfeldt Rongen og forlangte Forklaring over dette usædvanlige Skridt og erfarede da til sin største Forbauselse, hvad Dina gennem Oberst Walter havde bestyldt ham for.

Idet han derfor strax afviste denne Bestyldning som ærekrænkende og løgnagtig, forlangte han Sagen undersøgt, og Dina dømt og straffet efter Lands Lov og Ret.

Rongen efterkom dette Ønske og lod Dina komme for sig til et privat Forhør; han havde selv affattet tre Spørgsmaal, som han forelagde hende.

Det første var:

Om hun nogensinde havde sagt, at Rongen vilde myrde Rigshofmesteren, hans Frøken og hans Sønner i hans Hus.

Dina erklærede, at det havde hun aldrig sagt.

Derpaa spurgte Rongen hende, om Oberst Walter havde Kundskaab herom?

Dina svarede, at det vidste hun ikke.

Det tredie Spørgsmaal var:

„Hvo er Ederes Barns Fader?“

„Rigshofmesteren!“ svarede hun.

Man forelæste hende nu de Svar hun havde givet, og hun godkjendte de to, det tredie var derimod usandt.

Hendes Barns Fader var en Præst ved Navn Poul Andersen.

Hosprædikanten formanede hende nu til at holde sig til Sandheden og derpaa svarede hun: „Hvad jeg har sagt er Sandhed, jeg vil dø derpaa, men jeg er saa fortumlet, at jeg ikke erindrer andet om Gisten, end at den findes i et Skrin og ikke i et Stab. Poul Andersen er heller ikke Fader til mit Barn, det er Rigshofmesteren, men jeg turde ikke sige det af Frygt for hans Svoger Brockenhus.“

Ulfeldt anmodede nu om Tilladelse til at anlægge Sag imod Dina som en nedrig Løgnerske og Bagvasterke; han vilde da bevise Rongen, at han var uskyldig og saa fuldtro

Mand som nogen, trods alle de Uvenner han vidste han var omringet af, og Følgen heraf blev, at Dina omsider blev ført for Bythinget.

Siddende paa Fløjelshynder i en kongelig Postvogn kom hun fjørende til Thinget, et Bevis paa, at Hoffet holdt med hende, skjøndt hun gjorde sig skyldig i den ene Modsigelse efter den anden.

De tre Rigsraader Jørgen Seefeld, Niels Trolle og Hendrik Ramel samt Rentemesteren Jørgen Rosenkrands vare tilstede, for at paase at alt gik til med Ret og Skjel, da det gjaldt en Bestyldning for at trakte Kongen efter Livet, men paa Ulfeldts Side mødte ingen, da han trøstede sig til vel at forsvare sin Sag.

Musketterer med brændende Lunter omgav Stedet, hvor Thinget holdtes, og stødte Enhver tilbage, som af Rysgjerrighed trængte ind imod Stranken, bag hvilken Dina og de høje Herrer sad.

Rigsraaden Henrik Ramel afkrævede hende nu Eiden paa, at hun kun vilde tale Sandhed, og da hun havde aflagt den, erklærede hun, at Ulfeldt var Fader til det Barn, hun havde født for en fem, sex Uger siden, samt at hun havde tilbragt en Nat sex Uger før sidste Jul hos ham.

Det var ved denne Lejlighed, at Eleonore var kommet ind og havde talt om Giften. Hun havde da haft et Glas med en Skrue i Haanden og beklaget sig over, „at Kongen altid drak af en Kande for sig selv, fordi han ikke vilde drikke sig fuld.“ Hvad de derefter talte sammen kunde hun ikke forstaa, da det var ubi det

franske Sprog, men da hun gif, satte hun Glasfæt paa Bordet. Ulfeldt stod da op, tog Glasfæt og satte det ind i et lille Skrin tillige med en lille Seddel, hvorpaa stod skrevet, hvad der var i Flaſken.

Dette og ikke mere havde hun i ſin Enfoldighed ſagt til Oberſt Walter, men hverken af Ondſkab eller Had til Ulfeldt. Hun forklarede dernæſt, at hun allerede havde lært Ulfeldt at kjende i Tydſkland, og at det var halvandet eller maatte to Aar ſiden, at hun første Gang havde været i hans Huſ i Kjøbenhavn i Anledning af et Grinde for ſin da-levende Mand. Hun var da kommet ind gennem Porten i Skindergade, de andre Gange var hun gaaet gennem „den røde Port“.

Hun beſkrev derpaa Ulfeldts Sovebærelſe ganſke ſom det var og tilføiede, at hun enkelte Gange var bleven hentet enten af Tyrken Iſaac eller af en af Bagerne.

Oberſt Walter ſpurgte hende nu, om hun havde ſagt, at han vilde overfalde og myrde Ulfeldt eller at nogen Anden vilde gjøre det?

Til begge diſſe Spørgſmaal ſvarede hun beſtemt Nej.

Derefter faldt Talen igjen paa Barnet, og Dina forklarede da, at det kun havde levet to Dage efter Fødslen og var derpaa blevet begravet i al Stilhed af hendes Stedfader; og hun tilføiede endnu en Gang, at Ulfeldt var dets Fader.

Rongen ſynes imidlertid at have været af en anden Mening, idet han havde beſøgt Oberſt

Walter at forsørge Barnet, hvoraf det fremgaar, at han antog Obersten for at være Faderen.

Tre Dage efter var hendes Sag igjen for og blandt andre fremstillede Dinas Moder, Stebsfader og lille Datter som Vidner, men de vidste intet, som kunde bringe Lys i det hemmelighedsfulde Mørke, der indhyllede hele Sagen, og Ulfeldts Sagfører gjorde sig forgjæves Umage for at komme tilbunds i den.

Ulfeldts Tjeneres Udsagn var derimod af stor Bigtighed i næste Forhør; det fremgik nemlig tydelig heraf, at Dinas Beskrivelse af Ulfeldts Bærelse var aldeles fejl; der stod ingen Seng i samme og selvfølgelig maatte hendes Paa-stand om at have ligget i denne, da Fru Grevinde Ulfeldt kom ind, være fuldkommen falsk. Ligeledes forklarede de alle, at Dina ikke havde haft Afgang til Ulfeldts Gaard paa den Tid hun opgav.

Da man nu havde grebet hende i en Usandhed, fandt man snart Rede i flere andre, og Bythingsdommen gif hende derfor fuldkommen imod, hvortil man anførte 8 Grunde, nemlig:

1. Dina havde gjort sig mistænkelig fordi hun først havde angivet Rigshofmesteren, saa Præst Poul Andersen og derpaa igjen Rigshofmesteren som Fader til sit Barn.
2. Hun havde ikke været i Stand til at føre et eneste Bevis for Rigtigheden af sine Bestyldninger.
3. Under sit Svangerskab havde hun ikke nævnt Ulfeldt som Fader til Barnet, men en ganske anden, hidtil ukjendt Person.

4. Mange Vidner erklærede, at der aldrig havde staaet nogen Seng i det Kammer, hvori hun paastod at have tilbragt en Nat med Ulfeldt.
5. Mange Vidner beedigede, at Ulfeldt altid sov i samme Kammer som Eleonore, hans Egteviv, undtagen naar han var bortrejst.
6. Det bevistes at Dina aldrig havde talt med Ulfeldt.
7. Det bevistes endvidere, at hun først efter Jul var kommet i Ulfeldts Gaard.
8. Der var indsendt en Erklæring under Eds Tilbud for Retten saavel til Ulfeldt som til Eleonore.

Endvidere blev hun grebet i endnu en Løgn, idet det nemlig bevistes, at hendes Barn havde levet meget længere end to Dage efter Fødslen.

Sagen blev nu paadømt af Bysogden, og derefter indsendt til Borgmester og Raad, som dømte Dina Vinhofer til at have sit Liv forbrudt.

Imidlertid ønskede Ulfeldt at komme tilbunds i Sagen, og Dina mødte paany for Retten.

Her gif hun fuldstændig til Beljendelse, da hun i Kongens Nærværelse blev konfronteret med Walter og Ulfeldt, og tilstod, at alt hvad hun havde bestyldt Rigshofmesteren for var Opspind og Usandhed, men at hun var bleven forført dertil af Walter.

Den følgende Dag gif hun videre endnu, idet hun tilstod, at hun aldrig havde talt med Ulfeldt, og aldrig været i hans Kammer. Da dernæst Ulfeldt spurgte hende, om ingen Anden

end Walter havde forledt hende til at fremkomme med disse ærefrænkende Bestyldninger, tav hun stille. Ulfeldt forlangte nu, at hun skulde sige det, men En af Rigsraaderne sagde hurtig: „Hvad Gavn kan I vel have af deraf? I er jo fuldkommen frifunden, hun har tilstaaet, at Alt hvad hun har sagt, er fuldstændig Opdigtelse.“

Rigshofmesteren var imidlertid ikke tilfreds, da det anede ham, at der sket noget under, som hans Fjender havde skjult, og Dina blev nu underkastet Torturen.

Hun tilstod da i flere fornemmes Personers Tilstedeværelse, at Walter ikke havde tilskyndet hende til Noget, men at hun af fri Vilje havde paadigtet Ulfeldt og hans Hustru hvad hun havde sagt om dem.

Ulfeldt forlangte, at hun skulde underkastes en endnu stærkere Tortur, men herpaa vilde Retten ikke indgaa, hun tilstod imidlertid frivilligt, at hun en Dag havde taget en Nøgle til Ulfeldts Pigekammer, i den Tanke at det var til hans Sovestue. Denne Nøgle havde hun leveret til Oberst Walter, som da havde ladet den afstrykke i Bøg og to andre fabrikere efter den. Da man anstillede Undersøgelse hos Walter, fandt man den ogsaa ganske rigtigt i hans Gjemmer.

Sagen blev herved endnu mere indvillet, og det gik op for Ulfeldt, at den ulykkelige Dina kun havde været et Redskab i Andres Hænder, men da han trængte stærkt paa en ny og grundigere Undersøgelse af Sagen, paa-

skyndede man Dina's Henrettelse, skjøndt han af al Magt protesterede imod den, indtil Oberst Walters Sag kom for.

Henrettelsesdagen kom. Retterstedet var paa Slotspladsen, hvortil alle Broer vare optrukne. Paa Bejen til samme erklærede Dina, at hun kun havde talt Sandhed om Ulfeldt, og da hun i det samme fik Øje paa Ulfeldts Haand-skriver, Kjeld Friis, skal hun have knipset med Fingeren af ham, og raabt: „Jeg skal anklage din Herre for Guds Domstol!“

Jøvrigt var man enig i at antage, at Dina dog var „mere fuld af Vin end af Anger,“ thi hendes hele Optræden vidnede om, at hun ikke havde nogensomhelst klar Forestilling om den frygtelige Time hun gik imøde.

Executionen var snart forbi, og Menneſtemængden spredte sig til alle Sider, men Meningene var næsten udelukkende ens. Man udsandt nemlig af det Hele, at Dina kun havde været et Bærtsøj i Oberst Walters Haand.

Det var nemlig temmelig rimeligt at antage, at Obersten virkelig havde paatænkt et Overfald paa Rigshofmesterens Hus, hvad han troede vilde være Hoffet behageligt eller at han, da han, som blev bevist var i Besiddelse af to Nøgler til Huset, da vilde indbringe Gift i dette, i hvilken Hensigt er ikke godt at sige. Alt det havde han, der upaatvibelig stod i et meget intimt Forhold til Dina, meddelt hende, og hun har da, for at hævne sig paa Walter, der var bleven hende utro, igjen fortalt det til Ulfeldt og Eleonore. Det var altsaa forsmaaet

Kjærlighed, som førte den uhyggelige Kvinde til Skafottet, maaske ogsaa Kjærlighed til den mægtige Corfits Ulfeldt, som holdt det under sin Værdighed at besvare den.

Dina Vinhofers Henrettelse dannede Begyndelsen til et nyt Afsnit i Corfits Ulfeldts Historie. Hans Fjende, Oberst Walter slap nemlig meget naadig med at modtage Befaling til at forlade Riget, inden trende Uger fra hans Doms Afsigelse. Og Dommen blev affagt omtrent samtidig med Dinas, hvad Ulfeldt ikke fik at vide, før paa selve Henrettelsesdagen.

Den stolte Mand følte sig krænkert over denne besynderlige Hemmelighedsfuldhed, som gik igjennem alt, og besluttede at forlade Riget, maaske af Frygt for, at Uvejret, der aabenbart var rettet imod ham, skulde ramme ham flere næste Gang.

Tre Dage efter Dinas Henrettelse, om Aftenen den 14de Juli 1651 begav Ulfeldt sig med sin Hustru og sine Børn ud ad Østerport, og gik ombord i en hollandsk Galliot, som han i al Hemmelighed havde fragtet, og som ventede ham en halv Mil fra Kysten.

Ingen vidste noget om denne Afreise, i al Hemmelighed havde han længe isorvejen bortsendt det mest værdifulde af sit Bohave, saa man, da hans Hus blev aabnet 1653, kun fandt ubetydelige Gjenstande uden Værdi.

Sin uhyre Rigdom havde han ligeledes bragt ombord. Den androg alene i Juveler og Smykker, 219,894 Rdlr., en uhyre Sum den Gang, foruden 193 Pd. Guld, hvorefter det

meste var Dukatguld. Med al den Rigdom i Barer, og maaste flere Millioner i Penge og Værdipapirier ankom han til Holland, men afrejste hurtig detsfra, og tog over Lybeck til Stockholm, det hemmelige Maal for hans Rejse.

Dronning Christina modtog ham med aabne Arme, og havde ham strax til en tre Timer lang Audients, som bestemte Ulfeldts Stjæbne og stemplede ham som sit Fødelands Avindsmand.

Vel have han i Skrivelse til Kongen forklaret Grunden til sin pludselige Flugt fra Landet, men Rigsraadet saae heri en Brøde, og Corfits Ulfeldt blev indstævnet til at møde ved næste Aars Herredag for at gjøre Rede for meget, som var ham anbetroet.

Ulfeldt mødte ikke, men havde endog i det Sted den Dristighed at indsthyde sin Sag under den svenske Dronnings og Sverigs Rigsraads Dom.

Kong Frederik den Tredie harmedes over denne Uforstømmethed, og gjorde Forestillinger hos Dronning Christine, men denne listige og højtbegavede Kvinde svarede spørgende, at Ulfeldt var hendes Gæst, og at man burde beslytte sine Gæster. Samtidig hermed underkastede Ulfeldt sig som svensk Undersaat, men gjorde samtidig Fordring paa sine Godser og Ejendomme i Danmark.

Den danske Gesandt ved det svenske Hof, den snilde og kloge Hr. Peder Zuel, gjorde for-gjæves Dronningen opmærksom paa, at hun ikke gjorde vel og ret i at beslytte en Mand, der var rømt Land og Rige, men Dronningen mente, at den lille Misforstaaelse imellem Kongen

og Ulfeldt nok jævne sig med Tiden, og fortsatte sit Forhold, der sikkert var mere end Ben-
skab alene.

Rigshofmesteren maatte tjøre ud med hende overalt, og havde Tilladelse til at beholde sin Hat paa, medens alle Andre maatte tage den af.

Til Gjengjæld laante Ulfeldt hende store Summer, og underrettede hende om de danske Havne, og de bedste Landgangssteder for en Hær, en Handling, der upaatvibelig maa henregnes under Benævnelsen: Forræderi.

Den danske Konge tilfidesatte nu al Skaansel mod sin Svoger og befalede en streng Under-
søgelse af alle hans Forhold, af hvilken det fremgik, at Ulfeldt havde stuet 24,000 Rdlr. tilside, som han skulde betale til Kongen af Eng-
land. Ulfeldt forsvarede sig imidlertid ved at fremlægge Kvitteringer for, at han havde over-
ladt Kongen af England Krigsforraad og Vaaben for 30,000 Rdlr., og altsaa var ham 6000 Rdlr. skyldig, hvilke Penge han nu affordrede af den danske Konge.

Saaledes stod Sagerne, da Dronningen pludselig nedlagde Regeringen, efter først at have laant henved 800,000 Rdlr. af Ulfeldt og derfor givet ham Slottet Barth i Pommern i Pant. Derpaa drog hun til Upsala med sin Skat, og Ulfeldt og Eleonore drog til Pommern, medens den nykårede Konge Carl Gustav rustede sig til et Tog i mod Polen. Paa Rejsen til Pommern blev Ulfeldts Skibe drevne til Danzig, der var venlig findet mod Danmark og Ulfeldt

maatte da opholde sig paa en Gæstgivergaard tilligemed Eleonore, da han troede sig bebogtet af to Danste, som tilfældigvis besandt sig der i Byen. Eleonora isørte sig Mand's Klæder, for at stusse mulige Spioner, og havde da det Eventyr, at en ung russisk Kjøbmandsenke forelskede sig i hende, og fulgte tilføds med hende, da hun endelig afrejste tilligemed Ulfeldt, der gif for hendes Broder.

Kongen af Sverig tilskrev nu Frederik den Tredie og anmodede ham om, at give Ulfeldt sine Godser og Ejendomme tilbage, men paa- virket af Sophie Amalie afflog Kongen det, ligesom ogsaa Eleonore, der vilde besøge sin Moder i Jylland, blev vist tilbage i Korsør.

Saa var det at Ulfeldt overtalte Carl Gustav til at angribe Danmark, herved vilde han paa en Gang ydmyge Landet, give Kongen en alvorlig Paamindelse om sin Magt og hævne sig paa en Dronning, der ikke taalte hans elskede Eleonore om sig som sin Lige.

En Opfordring til Danmark fra flere Stater om at angribe Sverig, kom Corfits Ulfeldt godt tilpas, og han lo og dandsede af Glæde, da endelig Kong Frederik den Tredie erklærede Sverig Krig.

I Spidsen for 13,000 Mand, Kjerne- tropper, trængte Carl Gustav, med Ulfeldt i sit Følge, ind i Holsten, adspalttede den daar- ligt udrustede danske Hær, og marscherede lige til Frederiksbodde, det nuværende Fredericia. Byen blev taget med Storm, og nu kom Turen til Byen, som blev erobret i en Haandevending.

Nu var Størstedelen af Danmark allerede erobret, men Ulfeldt var ikke tilfreds hermed. Hans Fædreland skulde knuses, og han raadede derfor Svenskkekongen til at gaa over Isen fra Byen til Holland, et af de dristigste Bovespil, der nogensinde er udført.

Carl Gustav fulgte dette Raad, Hæren gik over Isen, erobrede Holland og gik herfra over paa Sjælland, hvor de danske Udsendinge til deres største Forbauselse mødte Svenskkekongen paa Bordingborg Landevej i en Slæde.

De tilbød Fred, og Corfits Ulfeldt blev af den svenske Konge overdraget det Hverv at afslutte den.

Forgjæves hød de danske Udsendinge en større Pengesum.

„Der skal mere til,“ sagde Ulfeldt, „meget mere.“

Saa tilbød de at afstaa Slaane, Halland og Blekinge.

„Nu sig I noget!“ lo Ulfeldt, „men vi ville have endnu mere.“

Han forlangte da flere danske Øer, 42 Skibe og 1 Million i Krigsomkostninger, — og de Danske maatte give efter.

Desuden fik han selv alle sine Godser tilbage, sikkert Ophold i Danmark, og Eleonore fik Titlen af „Grevinde af Slesvig-Holsten“. Maalet var naaet, han havde knust Danmark, men tabt sin Ære med det samme. Ingen hilste ham, naar han gik gennem den tabte Hovedstads Gader, Alle kaldte ham en Forræder,

og sine Embeder fik han ikke igjen. Han forlod derfor snart igjen Danmark og drog til Malmø.

Kort efter begyndte den anden svenske Krig som endte med Afslaget af Stormen paa Kjøbenhavn, og Ulfeldt blev nu, efter Angivende af en Malmøborger, Bartholomæus Mikkelsen, udpeget som den, der havde lagt Planen til Stormen paa Kjøbenhavn, til Belønning for hvilken han var bleven udnævnt til svensk Greve og havde faaet et Gods i Blekinge.

Han blev nu aabenbart anklaget for Forræderi, men blev under Sagen pludselig stum; Eleonore forsvarede da hans Sag saa glimrende, at Rigsraadet maatte frifjende ham, da Beviserne vare for svage, skjøndt de vare mange.

Førend Dommen faldt, flygtede imidlertid Ulfeldt fra Malmø, forklædt som Præst, og Eleonore forklædt som Tjenestepige, da man havde indbildt dem, at de vare dømt til Døden, og begge ankom nu til Kjøbenhavn, hvor de strax bleve tagne i Forvaring og holdte i Fængenskab paa Rosenborg.

Det ulykkelige Par blev dog ej længe der, men førtes Aaret 1660 til Hammerhus Slot paa Bornholm, hvor de bleve udsatte for en skammelig Behandling. Kommandanten, General Fuchs, var en haard og brutal Mand, som behandlede dem med en saa saarende Grovhed, at de var nærved at fortvivle.

En Dag tilbød Eleonore, der ubetinget nu var den Handlende, Generalen 20,000 Rdlr, hvis han vilde aabne Fængslet for dem, men derpaa vilde han ikke indlade sig, det ene Ord

tog det andet og tilsidst truede Generalen hende med sin Stof og udskjældte hende for en Carogne.

„Det Ord skal en Gang koste Eder Livet!“ raabte Eleonore.

Generalen trak sin Raarde.

„Jeg er til Tjeneste, Madame!“ sagde han spottende.

Eleonore tog en Naal af sit Haar. „Jeg har ikke andet Baaben!“ svarede hun.

„Det gjælder ikke Eder,“ svarede han flau, „men Eders fire Sønner!“

Han sagde sandt, men til sin egen Glæde, thi en af disse dræbte ham senere i en Duel.

En anden Gang truede han hende med sin knyttede Næve.

Eleonore greb en Kniv.

„Brug kun Eders gemene Mund saa meget I vil!“ sagde hun, „men hold Eders Næver hos Eder selv.“

„Jeg skal nok kue Eder!“ raabte han.

„Jeg skal aldrig bringe det til at jeg skal glemme, at I har været min Moders Tjener,“ svarede hun stolt.

Kosten de fik var over al Beskrivelse ussel, og da Behandlingen stedse blev haardere og haardere, besluttede de at flygte.

En tro Tjener, ved Navn Peder Pflügge, stod dem bi hermed. I hele tre Dage arbejdede Ulfeldt og han paa at løsne Jernstængerne i Binduet med et Søm, medens Eleonora samtidig forfærdigede et Sejl og noget Reb af Lærred til en Baad, de haabede at finde ved Stranden. Klarer til at ro med forfærdigede Tjeneren.

Endelig var Alt i Orden. En Aften Kl. 8, da Vinden var gunstig, just som Tappenstregen gik, løsnedes Jernstængerne, og de tre Personer lod sig glide ned af et Reb. Ingen bemærkede deres Flugt, da Lyden af Tappenstregen overdøvede Larmen, og uden at blive fete naaede de over Muren og begyndte nu Flugten saa hurtigt de formaaede, bort fra den frygtelige Fæstning.

Natten var bældmørk, og da de ankom til den stejle Kyststrand, blev al videre Fremtrængen livsfarlig. Tjeneren styrtede ned ad en Skrænt, men blev halet op af Grevinden, medens Greven selv, svag som et Barn, laa paa Jorden, ude af Stand til at bevæge sig uden fremmed Hjælp.

Omsider naaede de en Hæk, bag hvilken der laa et Hus, men da de vilde bryde igjennem den, kom Ejeren af Huset ud og truede dem med sin Flint i den Formening at det var Tyve, som vilde stjæle hans Svin. Hans Kone, der ligeledes kom til, erklærede imidlertid, at det var Spøgelse, og at han ikke burde styde paa dem, da Ruglen saa usejlbart vilde gaa tilbage og dræbe dem selv.

De slap saaledes med Skrækken, men for-gjæves bød Eleonore flere tilkommende Personer store Summer for at føre dem over til Slaane, og da man tillige fik Mistanke om, at det var Flygtninge fra Hammershus, afgik der Melding til en Major, som boede i Nærheden. Han indsendt sig strax og kjendte dem.

General Fuchs blev som ude af sig selv, da han erfarede Flugten, men modtog dem dog

med større Humanitet end tidligere, da de udmattede, grædende og fortvivlede bleve førte tilbage.

Der blev nu indrettet 3 smaa Kamre i tre Hvalbinger over hverandre, et til hver af de tre Personer. Tjeneren fik det nederste til Beboelse, og for at gjøre dem solide og sikre blev de byggede af Jern, der for hver's Bedkommende androg en Vægt af over 30 Skpd.

I 19 $\frac{1}{2}$ Maaned havde det kjærlige Ægtepar været fængslede sammen. Da Jernburene vare færdige, bleve de adskilte, hvad der vakte en saadan Jammer, at selv den brutale General Fuchs blev rørt.

Man begyndte en jammerfuld Tilværelse for dem begge; de kunde ikke tale sammen, og selv om de kunde, turde de ikke. De fandt derfor paa at udklippe Figurer af Papir, som de tilsendte hinanden ved Traade, og disse Figurer havde da en bestemt Form, som udtrykte et bestemt Bogstav eller et bestemt Ord.

Saaledes gik den ene Maaned efter den anden, indtil endelig den stolte Ulfeldt fandt det rigtigt at falde fuldstændig til Fode. En ydmyg Skrivelse bad han Kongen om Naade for sig og sin Hustru, og fik den, men paa hvilke Konditioner?

Han maatte give Afkald paa alle sine Ejendomme og alt sit rørlige Gods i Sjælland, Fylke og Norge; flette 60,000 Rdlr., som Kongen var ham skyldig og knælende aflægge Hyltingseden for Majestæten i tre fornemme Herrer's Nærværelse.

Cleonore blev det bethydet at hun for stedsse maatte give Afkald paa, at kalde sig „Grevinde af Slesvig-Holsten“, eller „Kongedatter af Danmark“, dog skulde hun med fuld Ret besidde Alt hvad hendes Moder havde efterladt hende, saavel faste Ejendomme som andet Gods.

Hun foreslog derfor sin nu 56 Aar gamle Gemal, at rejse til Glensborg eller Holstenhavn i Fyen, som hun havde arvet efter Kirstine Munk, og med kongelig Tilladelse afrejste nu Egteparret, tilfredse med den saa dyrt kjøbte Frihed. Udover Fyens Grændser turde de imidlertid ikke komme uden kongelig Bevilling, men vel drage Den rundt og hilse paa Venner og Bekjendte.

Ulfeldts Formuesomstændigheder vare endnu saa glimrende, at han kunde føre et behageligt Liv, men den stolte, saa dybt ydmygede Adelsmand, kunde ikke glemme sin forlums Magt og Bælde, eller den formentlige Uret den danske Konge havde tilføjet ham. Han pønsede derfor paa Hævn, og besluttede igjen at henvende sig til andre Magter om Hjælp til at naa denne.

Han ansøgte derfor Kongen om Tilladelse, til for sit svagelige Helbreds Skyld, at maatte rejse til Surbrønden og Badet i Aachen, og sit denne.

Men Ulfeldt rejste ikke til Aachen, men derimod til Amsterdam, hvor han tog Ophold i en Gæstgivergaard. Her traf sammen med en Præst, som lovede at anbefale ham til Churfyrsten af Brandenburg, hvilket han lod til at være meget glad over, men i al Hemmelighed

tilskrev han den franske Konge Louis den Fjortende og afrejste senere efter dennes Indbydelse til Paris.

Det lader imidlertid til, at han Intet udrettede her, thi han forlod hurtig Paris og ankom til Brygge i Belgien. Her traf han og Sønnerne en Dag General Fuchs, der havde været saa nederdrægtig mod dem paa Bornholm, og en af Sønnerne dræbte da Generalen ved at jage ham en Dolk i Hjertet.

Omtrent paa samme Tid modtog han en Udsending fra Churfyrsten, som anmodede ham om Oplysning af de vigtige Tidender han havde at meddele højsstamme, noget som Ulfeldt havde betroet ovennævnte Præst og Ulfeldt erklærede da, at Churfyrsten behøvede blot at udruste en Hær og gaa over Grændsen, for at erobre Danmark, hvor man var meget misfornøjet med Kongen og Regeringen.

Denne Meddelelse sendte Churfyrsten til Kjøbenhavn, hvor man nu pludselig fik Dje for Ulfeldts Hævantanker. Stor Forsærdelse greb imidlertid Kongen, og man traf flere Foranstaltninger, for at hindre den indbildte Fjendes Angreb.

Dette udeblev naturligvis, men Sag blev nu anlagt mod Corfits Ulfeldt for Hofforræderi mod Konge og Fædreland og Dommen faldt saalydende:

„Corfits, Greve af Ulfeldt, bør degraderes fra Stand og Dignitet, og hans Baaben for ham, hans Børn og alle deres Descendenter af Bødlen brydes, dog uden at Andre af hans

„og hendes Slægt derved lide Banære. Saa-
 „fremt man nogetsteds kunde blive Corfits, som
 „tilforn kaldtes Greve af Ulfeldt, mægtig, skulde
 „og burde hans Hoved som en Meneders af-
 „hugges, naar han førtes til Retterstedet, og
 „paa et remarkabelt Sted, hvor Kongen selv
 „sandt for godt, til en afskyelig Advarsel sættes
 „paa Spyd. Fremdeles skulde og burde be-
 „meldte Corfits Krop parteres i 4 Dele og sættes
 „til Skue paa 4 af de fornemste Bastioner i Kon-
 „gens Residentsfæstning, hver Del paa sin Ba-
 „stion. Alt hans Gods, saavel som og hans
 „Børns, skulde konfiskeres, naar først hans ret
 „bitterlige og bevislige Gjæld var betalt af hans
 „Formue.

„Ingen af hans Børn maatte herefter
 „komme i Kongens Riger, Fyrstendømmer og
 „Lande, og en af hans Gaarde skulde ydermere
 „nedrives og en Pyramide rejses paa dens
 „Tomt, Forræderen Corfits Ulfeldt til ævig
 „Spot, Skam og Skændsel.”

Denne Dom var højst besynderlig, da
 Ulfeldt ikke havde Lejlighed til at forsvare sig;
 han blev derfor dømt efter en fjendtlig Udlæn-
 dings Angivelse.

Ulfeldt hørte Dommen under sit Ophold
 i Brügge og afrejste fra samme tilligemed sine
 tre Sønner: Christian, Ludvig og Corfits.

I Brügge tog han, uden at vide det, for-
 stedsse Afsted med sin elskede Eleonore. Ved
 Afsteden sagde han til hende:

„Du har levet med mig i Kjærlighed, du
 „har lidt med mig i den største Elendighed;

„nu stilles vi vel, men ihvad der end maatte
 „møde os, saa vedbliv at elske mig med den
 „Glæde, som ligger skjult under Kjærlighed,
 „og glem ikke at holde dig til ham, som er
 „Modgangs Styrer og Kjærligheds Styrke.“

Det var sidste Gang de saas, hun drog
 til Kong Carl den 2den af England, der, neder-
 drægtig som de fleste Englændere ere, uleverede
 hende til Kongen af Danmark, der var lumpen
 nok til at kaste den mest højsindede Kvinde,
 der nogensinde har levet, i Blaataarn, hvor
 hun vansmægtede i 22 Aar og 3 Maanedes,
 og hvorfra hun udgik som en hvidhaaret, frum-
 bøjet Kvinde, for at henleve Resten af sine
 Dage i Maribo Kloster.

Dommen over Ulfeldt blev udført paa et
 Træbillede og Stenen paa Ulfeldts Plads rejst,
 efter at hans prægtige Gaard var jevnet med
 Jorden.

Uvind og Misundelse havde sejret, en
 virkelig Statsmand var gaaet tilgrunde, fordi
 — han var den største Mand paa sin Tid. —

Ulfeldt skrev, da han erfarede sin Hustrus
 Fængsling: „At han ikke kunde begribe, hvor-
 for man fængslede en aldeles uskyldig Kvinde.“

Hans Datter Anna Catharina, der havde
 arvet Moderens Skjønhed, vidste af Breve til
 Otto Sperling, at Faderen opholdt sig i Basel
 og ankom der til i Aaret 1663. Hun havde
 imidlertid ikke været ret længe hos ham før det
 Rygte udbredte sig, at to Danske, som vilde
 tjene de 20,000 Rdlr., der vare udsatte paa
 hans Hoved, lurede paa ham i Nærheden af Basel.

Den nu gamle, svage og syge Mand blev da grebet af en saadan Skræk, at han besluttede at forlade Basel over Hals og Hoved. Hans Sønner rejste hver sin Vej, og Ulfeldt tilligemed Datteren toge nu Plads i en Kasse, der førte med dem ned til Rhinen.

Vejret var koldt og raat; det var nemlig i November Maaned; en fin Støvrejn faldt, og Ulfeldt frøs i sin tarvelige Kappe, som han havde laant af en Kudsk der paa Stedet.

En Baad optog den en Gang saa mægtige Mand, der skjælvende over alle Lemmer satte sig ved sin Datters Side, for at undgaa de formentlige Forsølgere. Langsomt og tungt flød Baaden ned ad den urolige Flod, men naaede ikke den modsatte Bred.

Corfits Ulfeldt sank om i sin Datters Arme, hans Dine lukkede sig for stedse, hans sidste Hvisten var: Eleonora!

Hans Sønner begravede senere hans Lig under et Træ, for at det ikke skulde blive fundet af de Danske.

Saaledes endte Corfits Ulfeldt, uden Tvivl en af de dygtigste Mænd paa den Tid.

Ende.

